

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 259/2011-42

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 24. augusta 2011 prerokoval sťažnosť Mesta Š. zastúpeného advokátom JUDr. L. K., Š., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Obdo V/11/2008 a jeho uznesením z 31. marca 2010, za účasti Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo Mesta Š. na rovnosť účastníkov konania podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a základné právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Obdo V/11/2008 a jeho uznesením z 31. marca 2010 porušené boli.

2. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Obdo V/11/2008 z 31. marca 2010 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

3. Mestu Š. priznáva úhradu trov konania v sume 612,05 € (slovom šesťstodvanásť eur a päť centov), ktorú mu je Najvyšší súd Slovenskej republiky povinný uhradiť na účet jeho právneho zástupcu JUDr. L. K, Š., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. IV. ÚS 259/2011-25 zo 16. júna 2011 podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) prijal na ďalšie konanie sťažnosť Mesta Š. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) vo veci vedenej pod sp. zn. 1 Obdo V/11/2008 a jeho uznesením z 31. marca 2010 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

Sťažovateľ uviedol, že 7. decembra 2007 sa stal právoplatným rozsudok najvyššieho súdu č. k. 6 Obo/100/2007-363 zo 4. októbra 2007, ktorým tento súd ako súd odvolací zamietol žalobu žalobcu proti nemu ako žalovanému o zaplatenie sumy 1 568 291,50 Sk s prísl.

Potom, ako sťažovateľ vyzval 31. januára 2008 žalobcu na základe označeného právoplatného rozsudku na splnenie povinnosti nahradiť mu trovy súdneho konania, informoval ho jeho právny zástupca o tom, že vo veci bolo podané dovolanie, a následne mu oznámil aj spisovú značku, pod ktorou je dovolacie konanie vedené.

Zo sťažnosti ďalej vyplýva, že *«Na otázku právneho zástupcu sťažovateľa na Najvyšší súd Slovenskej republiky odpovedal listom zo dňa 16. 12. 2008 predseda senátu JUDr. J. S., že „žalobca Ing. J. R. vo veci vedenej na Krajskom súde v Nitre pod sp. zn. 24 Cb 123/99, podal dovolanie s návrhom na odklad vykonateľnosti napadnutého rozsudku. Vec je vedená pod sp. zn. 1 Obdo V/11/2008. Vo veci rozhodnuté nebolo“.* Tento list doručený dňa 29. 12. 2008 bol jedinou komunikáciou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky so sťažovateľom a jeho právnym zástupcom.».

Následne bolo sťažovateľovi doručené uznesenie najvyššieho súdu ako súdu dovolacieho sp. zn. 1 Obdo V/11/2008 z 31. marca 2010, ktorým bol rozsudok najvyššieho súdu ako súdu odvolacieho č. k. 6 Obo/100/2007-363 zo 4. októbra 2007 zrušený a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie. Sťažovateľ upriamuje pozornosť na tú skutočnosť, že mu nebolo doručené dovolanie žalobcu na vyjadrenie, pričom sa v odôvodnení napadnutého uznesenia napriek tomu uvádza, že *„Žalovaný sa k dovolaniu nevyjadril.“*

Sťažovateľ zastáva názor, že v dôsledku rozhodnutia najvyššieho súdu ako súdu dovolacieho bez toho, aby mal možnosť sa k dovolaniu vyjadriť, došlo k flagrntnému porušeniu princípu rovnosti strán v súdnom konaní, a teda aj základného práva podľa čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy.

Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd nálezom rozhodol, že postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Obdo V/11/2008 a jeho uznesením z 31. marca 2010 boli porušené jeho v sťažnosti označené práva. Súčasne žiadal zrušiť uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 1 Obdo V/11/2008 z 31. marca 2010 a vrátiť mu vec na ďalšie konanie. Ďalej sa domáhal priznania úhrady trov konania v sume 303,30 € (trovy právneho zastúpenia).

II.

Na výzvu ústavného súdu sa k sťažnosti ešte pred jej prijatím na ďalšie konanie vyjadril predseda obchodnoprávneho kolégia najvyššieho súdu prípisom z 3. novembra 2010, v ktorom potvrdil, že dovolanie ani výzva na vyjadrenie k nemu sa podľa telefonickej

informácie z Krajského súdu v Nitre sťažovateľovi „zrejme“ nedoručovali, a ďalej vyjadril názor, že «nedoručenie dovolania účastníkovi konania (v tomto prípade sťažovateľovi ako žalovanému účastníkovi) so súčasťou výzvou na vyjadrenie, nemá priamu príčinnú súvislosť so základným právom „vyjadriť sa k všetkým vykonávaným dôkazom“ v zmysle čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, a ani rovnosťou účastníkov v konaní v zmysle čl. 47 ods. 3 Ústavy SR (a teda uvedený postup najvyššieho súdu toto základné právo ani nemôže porušiť). Vyjadrenie sťažovateľa k obsahu dovolania je treba považovať len za dispozičný úkon účastníka v rámci konania na dovolacom súde v prejednávanej veci bez toho, aby sa jeho vyjadrenie považovalo za dôkaz, resp. aby mal právo rozhodovať o tom, ktoré dôkazy navrhnuté ktorýmkoľvek účastníkom konania budú v súdnom konaní vykonané. Rozhodnutie o tom, či ten-ktorý dôkaz bude vykonaný, v akom rozsahu a akým spôsobom, patrí výlučne súdu. V tejto súvislosti je potrebné zdôrazniť, že výklad a uplatňovanie základných práv a slobôd patriacich účastníkom súdneho konania nemožno uskutočňovať spôsobom, v dôsledku ktorého by sa všeobecným súdom odňalo alebo obmedzilo zákonné oprávnenie konať a rozhodovať spôsobom určeným Ústavou SR a platnými procesnými predpismi.

Za súčasť základného práva vyjadriť sa k vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR preto nemožno považovať aj povinnosť súdu vykonať dôkazy označené účastníkmi súdneho konania. Navyiac, v dovolacom konaní môže byť vykonávané dokazovanie iba v prípade, ak je potrebné preukázať dôvody dovolania (§ 241 ods. 2, najmä písm. b/ O. s. p.).».

Vzhľadom na uvedené najvyšší súd uzavrel, že jeho postupom vo veci vedenej pod sp. zn. 1 Obdo V/11/2008 ani jeho uznesením z 31. marca 2010 k porušeniu v sťažnosti uvedených práv nedošlo.

Právny zástupca sťažovateľa v stanovisku k citovanému vyjadreniu najvyššieho súdu poukázal na § 241 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“), podľa ktorého sa musí v dovolaní popri všeobecných náležitostiach uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu a z akých dôvodov sa toto dovolanie napáda, prípadne ktoré dôkazy by sa mali vykonať na preukázanie dôvodov dovolania a čoho sa dovolateľ domáha. Odvolávajúc sa na čl. 47 ods. 3 ústavy a § 18 OSP sťažovateľ uvádza, že „aj vzhľadom

k princípu kontradiktórnosti konania ak má jedna sporová strana právo podať návrh na začatie konania, v ktorom uvedie argumenty, prečo malo byť predošlé rozhodnutie súdu nižšieho stupňa zrušené, druhá sporová strana musí mať tiež právo k týmto argumentom sa vyjadriť“.

Sťažovateľ ďalej tvrdí, že najvyšší súd vo svojom vyjadrení „*redukuje právo na vyjadrenie sa ku všetkým uvádzaným tvrdeniam podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR na právo vyjadriť sa k dôkazom vykonávaným v tomto stupni konania, a pridržajúc sa prísne gramatického výkladu tohto slovného spojenia ignoruje judikatúru Ústavného súdu ako aj Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 Dohovoru, ktorá z týchto ustanovení odvodzuje celý katalóg procesných garancií“.*

Podľa sťažovateľa by na základe princípu kontradiktórnosti súdne konanie malo vychádzať predovšetkým z výsledku konfrontácie strán v spore, z ktorých každá musí mať možnosť vyjadriť sa k požiadavkám a tvrdeniam druhej strany a právo na to, aby sa vypočuli jej argumenty.

Sťažovateľ napokon akcentoval aj to, že dovolací súd rozhoduje o dovolaní spravidla bez pojednávania (§ 243a ods. 1 OSP), a preto má v dovolacom konaní písomné vyjadrenie protistrany oveľa väčší význam ako v konaní na prvom stupni alebo v odvolacom konaní. Vychádzajúc z tejto argumentácie sťažovateľ uzavrel, že „*Pokiaľ v týchto konaniach Občiansky súdny poriadok vyžaduje od súdu, aby podanie zaslal protistrane a vyžiadal jej vyjadrenie (§ 114 ods. 2, § 209a ods. 1 OSP per argumentum a fortiori by to malo platiť aj dovolacie konanie.*“.

Na základe výzvy podľa § 29 ods. 3 zákona o ústavnom súde z 23. júna 2011 sa k sťažnosti po jej prijatí na ďalšie konanie vyjadril predseda najvyššieho súdu a poukazujúc na svoje predchádzajúce vyjadrenie odmietol argumentáciu sťažovateľa, „*že pokiaľ mu skutočne nebolo dovolanie žalobcu doručené, mohlo dôjsť k zásahu do jeho práva na spravodlivý súdny proces*“.

Predovšetkým z dôvodu, že najvyšší súd nemá k dispozícii súvisiaci súdny spis a nemôže si overiť tvrdenia sťažovateľa, predseda najvyššieho súdu uviedol, že *„ponecháva rozhodnutie o tom, či postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky boli porušené jeho základné práva zaručené v čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy, na uváženie Ústavného súdu Slovenskej republiky“*.

S poukazom na § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde predseda najvyššieho súdu oznámil, že súhlasí s tým, aby sa pri meritórnom prerokovaní tejto sťažnosti upustilo od ústneho pojednávania.

Právny zástupca sťažovateľa vo vyjadrení k stanovisku najvyššieho súdu po prijatí jeho sťažnosti na ďalšie konanie zdôraznil najmä to, že *„ak Najvyšší súd v napadnutom uznesení zhodnotil dôkazy vykonané súdmi nižších inštancií bez toho, aby sa k tejto veci mohol vyjadriť sťažovateľ, porušil tým aj právo sťažovateľa vyjadriť sa k vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky“*.

Právny zástupca sťažovateľa rovnako ako predseda najvyššieho súdu ústavnému súdu oznámil, že súhlasí v tejto veci s upustením od ústneho pojednávania.

Ústavný súd podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde so súhlasom účastníkov upustil v danej veci od verejného ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

Právny zástupca sťažovateľa vzhľadom na to, že vo veci vykonal medzičasom ďalšie úkony, navrhol zmenu petitu sťažnosti v časti požadovanej úhrady trov konania s tým, aby bola sťažovateľovi priznaná v sume 612,05 €.

III.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd,

alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Predmetom sťažnosti, ktorú ústavný súd prijal na ďalšie konanie, bolo tvrdenie sťažovateľa, že postupom najvyššieho súdu v dovolacom konaní vedenom pod sp. zn. 1 Obdo V/11/2008 a jeho uznesením z 31. marca 2010, ktorým zrušil rozsudok najvyššieho súdu (ako súdu odvolacieho) č. k. 6 Obo/100/2007-363 zo 4. októbra 2007 (právoplatného 17. decembra 2007), došlo k porušeniu jeho základných práv podľa čl. 47 ods. 3 (zakotvujúceho princíp rovnosti strán) a čl. 48 ods. 2 ústavy (v časti garantujúcej možnosť účastníkov konania vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom).

Ústavný súd vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov, a že jeho úloha sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 1/03, I. ÚS 226/03).

Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutie všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/01).

Ústavný súd opakovane vyslovil, že rozhodnutiu všeobecného súdu musí predchádzať jeho postup zodpovedajúci garanciam spravodlivého súdneho konania v zmysle príslušných ustanovení ústavy a príslušnej medzinárodnej zmluvy o ľudských právach a základných slobodách, najmä garanciam obsiahnutým v práve na spravodlivý proces, v princípe rovnosti zbraní a v práve na kontradiktórne konanie (m. m. I. ÚS 230/03).

Jedným z aspektov práva na spravodlivý proces je teda – okrem práva domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde (prístup k súdu) – aj právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorá okrem iných procesných záruk kladie dôraz aj na zachovanie kontradiktórnosti konania a „rovnosti zbraní“ (podobne napr. III. ÚS 402/08). Podstatou kontradiktórnosti a s ňou súvisiacej „rovnosťou zbraní“ je, aby všetci účastníci konania mali reálnu možnosť využiť svoje procesné práva predložiť argumenty a reagovať na „protiargumenty“ protistrany. Osobitne to platí o sporových konaniach, v ktorých stoja proti sebe žalobca a žalovaný, a kde sa v celom rozsahu uplatňuje kontradiktórnosť konania (napr. IV. ÚS 42/09, IV. ÚS 147/04).

Ústavný súd pripomína, že aj Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), ktorý v súvislosti s rovnosťou účastníkov konania používa pojem „rovnosť zbraní“, podľa svojej konštantnej judikatúry vyžaduje, aby každej procesnej strane bola daná primeraná možnosť predložiť svoju záležitosť a príslušnú argumentáciu za rovnakých podmienok (napr. v prípade Beer proti Rakúsku, 2004, či Baumann proti Rakúsku, 2001, ďalej Dombo Beheer B. V. proti Holandsku, 1993, Ankerl proti Švajčiarsku, 1996, Komanický proti Slovensku, 2002). V súvislosti s uvedeným vyslovil ESLP okrem iného právny názor, že k porušeniu čl. 6 ods. 1 dohovoru došlo tým, že odvolací súd nezaslal odvolanie protistrane a nedal jej možnosť, aby sa k nemu vyjadrila a uplatnila svoje tvrdenia a dôkazy. Podľa názoru ústavného súdu je tento právny názor potrebné aplikovať aj na dovolacie konanie, a to zvlášť vtedy, ak dovolací súd vo veci rozhoduje meritórne.

Z vyžiadaného súdneho spisu Krajského súdu v Nitre sp. zn. 24 Cb/123/99 ústavný súd zistil, že dovolanie žalobcu proti právoplatnému potvrdzujúcemu rozhodnutiu najvyššieho súdu (ako súdu odvolacieho) č. k. 6 Obo 100/2007-363 zo 4. októbra 2007,

ktorý nadobudol právoplatnosť 17. decembra 2007, nebolo sťažovateľovi vôbec doručené na vyjadrenie (v napadnutom uznesení sa uvádza, že sťažovateľ sa k dovolaniu nevyjadril bez toho, aby sa predtým skúmalo, či mu bolo vôbec na vyjadrenie zaslané), a teda tvrdenie sťažovateľa namietajúceho túto skutočnosť zodpovedá zisteniam ústavného súdu z obsahu spisu.

Napriek tomu, že Občiansky súdny poriadok výslovne neustanovil povinnosť súdu doručovať rovnopis dovolania účastníka konania protistrane, daná požiadavka môže v konkrétnom prípade vyplynúť z nutnosti ochrany procesných práv účastníka konania vyplývajúcich z princípov spravodlivého procesu, a to v tom prípade, ak by v dôsledku toho, že súd dovolanie druhému účastníkovi konania nezaslal, mu bola odňatá možnosť zoznámiť sa s obsahom dovolania, a v spojitosti s tým plnohodnotne realizovať svoje procesné práva.

Povinnosťou všeobecných súdov je interpretovať procesné ustanovenia a princípy spravodlivého procesu predovšetkým z pohľadu účelu a zmyslu ochrany ústavou (resp. kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou) garantovaných základných práv a slobôd. V sťažovateľom namietanom porušení základného práva vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy je implikovaná i zásada rovnosti účastníkov konania podľa čl. 47 ods. 3 ústavy. Túto zásadu je potrebné v danej súvislosti interpretovať tak, že účastník konania musí mať možnosť zoznámiť sa s procesne relevantnými návrhmi protistrany, ako aj možnosť sa k nim následne vyjadriť.

Ústavný súd ďalej prihliadol aj na skutočnosť, že v danom prípade dovolanie nielenže smerovalo proti právoplatnému rozsudku vo veci samej, ale navyše na jeho základe dovolací súd zrušil rozsudok odvolacieho súdu v neprospech sťažovateľa bez toho, aby bolo vo veci nariadené pojednávanie, a sťažovateľovi tak nebolo umožnené zaujať stanovisko k dovolacím námietkam žalobcu a podieľať sa na bránení svojich práv. Na základe toho ústavný súd uzavrel, že takýto postup vo svojich dôsledkoch znamená porušenie základného práva sťažovateľa vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, ako aj porušenie zásady

rovnosti účastníkov konania, resp. kontradiktórnosti konania, a preto rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto nálezu.

Vzhľadom na to ústavný súd vyslovil, že postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Obdo V/11/2008 a jeho uznesením z 31. marca 2010 došlo k porušeniu základných práv sťažovateľa podľa čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy, tak ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto rozhodnutia.

IV.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1 (čl. 127 ods. 1 ústavy, pozn.), a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie, zakázať pokračovanie v porušovaní základných práv a slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, alebo ak je to možné, prikázať, aby ten, kto porušil práva alebo slobody podľa odseku 1 (čl. 127 ods. 1 ústavy, pozn.), obnovil stav pred porušením.

Keďže ústavný súd rozhodol, že postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 11 Obdo V/11/2008 a jeho uznesením z 31. marca 2010 došlo k porušeniu základných práv sťažovateľa podľa čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd toto uznesenie zrušil (čl. 127 ods. 2 ústavy v spojení s § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde) a vrátil vec najvyššiemu súdu na ďalšie konanie [čl. 127 ods. 2 v spojení s § 56 ods. 3 písm. b) zákona o ústavnom súde], v ktorom bude viazaný právnymi názormi ústavného súdu vyslovenými v tomto náleze [§ 56 ods. 6 zákona o ústavnom súde (bod 2 výroku tohto nálezu)].

Bude úlohou najvyššieho súdu v ďalšom priebehu dovolacieho konania rozhodnúť o dovolaní žalobcu proti odvolaciemu rozsudku najvyššieho súdu č. k. 6 Obo/100/2007-363

zo 4. októbra 2007 potom, ako bude sťažovateľovi zaslané predmetné dovolanie na vyjadrenie s tým, aby mal rovnakú možnosť na uplatnenie svojich práv ako žalobca.

Podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili, aj primerané finančné zadost'učinenie.

Sťažovateľ nepožadoval, aby mu ústavný súd priznal tiež primerané finančné zadost'učinenie, a preto ústavný súd o tomto nároku nerozhodoval.

Ústavný súd pri rozhodovaní o trovách požadovaných právny zástupcom sťažovateľa za štyri úkony právnej služby vychádzal z § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy. Sťažovateľ bol vo veci úspešný, a preto bolo potrebné rozhodnúť o úhrade trov konania pozostávajúcich z náhrady trov právneho zastúpenia pred ústavným súdom.

Podľa § 1 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“) výpočtovým základom na účely tejto vyhlášky je priemerná mesačná mzda zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok predchádzajúceho kalendárneho roka.

Vzhľadom na to ústavný súd pri rozhodovaní o priznaní trov konania vychádzal jednak z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za prvý polrok 2009, ktorá bola 721,40 €, keďže išlo okrem iného o tri úkony právnej služby vykonané v roku 2010. Úhradu priznal za tieto úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia a spísanie sťažnosti a vyjadrenie sťažovateľa vo veci samej z 1. decembra 2010) podľa § 1 ods. 3, § 11 ods. 2, § 14 ods. 1 písm. a) a b) a § 16 ods. 3 vyhlášky, a to za každý úkon po 120,23 €, t. j. spolu v sume 360,69 €, čo spolu s režijným paušálom trikrát po 7,21 € (§ 16 ods. 3 vyhlášky) a daňou z pridanej hodnoty 19 % (ktorej je právny zástupca

sťažovateľa podľa predloženého osvedčenia o registrácii platiteľom) predstavuje spolu sumu 454,96 €.

Pokiaľ ide o úkon právnej služby za rok 2011 (vyjadrenie z 11. augusta 2008), ústavný súd vychádzal z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za prvý polrok 2010, ktorá bola 741 €. Za tento úkon priznal úhradu v sume 123,50 €, čo spolu s režijným paušálom 7,41 € (§ 16 ods. 3 vyhlášky) a daňou z pridanej hodnoty 20 % predstavuje sumu 157,09 €. Celková priznaná úhrada za roky 2010 a 2011 predstavuje sumu 612,05 €.

Priznanú úhradu trov konania je najvyšší súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP).

Z týchto dôvodov ústavný súd rozhodol o úhrade trov konania tak, ako to je uvedené v bode 3 výroku tohto nálezu.

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, nadobudne toto rozhodnutie právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. augusta 2011